Đọc "Khu định cư mới của 'Việt cộng' ở Quận Cam, USA"

Trần Phong Vũ

Từ những thông tin tại chỗ, ông ghi nhận được cả những sinh hoạt từng ngày, từng mùa của những người mới tới. Từ chuyện tìm nơi an ninh, sang trọng để mua nhà lớn nhà nhỏ tới việc chọn trường ốc cho con cháu,…

Suy nghĩ từ bài viết của Tuấn Khanh tiêu đề: "Khu Định Cư Mới của 'Việt cộng' Ở Quận Cam, USA"

Bạn bè từ quốc nội vừa gửi cho tôi bài viết mới của tác giả Tuấn Khanh với tựa đề nêu trên. Đọc đi đọc lại tới lần thứ ba, tôi không khỏi suy tư.Trước hết vì những điều tác giả thấy xảy ra ngay tại Sài Gòn Nhỏ, nơi được mệnh danh là thủ đô của tập thể người Việt Nam tị nạn hải ngoại và cũng là nơi cư ngụ của gia đình, con cái tôi. Chỉ một sự kiện bài được một tác giả trẻ đã thành danh ở trong nước viết đã là một thôi thúc khiến tôi phải quan tâm và không thể không lên tiếng. Ngoài giá trị chứng từ của một bài viết nặng ký, tác giả còn cho tôi thấy tinh thần dân tộc, lòng yêu nước, thương nòi và thái độ bao dung nhưng thẳng thắn, can trường dám nói lên sự thật của ông.

Tuấn Khanh là ai?

Ông tên thật là Nguyễn Tuấn Khanh sinh ngày 1-10-1968, và là một tác giả nổi tiếng từ khi còn rất trẻ. Ngoài đam mê âm nhạc, Tuấn Khanh còn là một nhà báo có hạng. ông đã cộng tác với nhiều tờ báo trong nước, như Tuổi Trẻ, Thanh Niên, Lao Động. Ông đã được đài truyền hình Rai Italia của Ý trao tặng giải thưởng về âm nhạc. Vào năm 2001, ông được chọn là một trong 10 nhân vật trẻ của Đông Nam Á trong một cuộc bình chọn do tạp chí East Magazine tổ chức. Năm 2005, đài VTV mời Tuấn Khanh điều khiển trò chơi truyền hình mang tên Trò chơi âm nhạc. Năm 2007 ông là thành viên Ban giám khảo chương trình Việt Nam Idol.

Gần đây, Tuấn Khanh tuyên bố sẽ chấm dứt sáng tác tình ca phù phiếm để chuyển qua những đề tài xã hội. Điều đáng chú ý là ông sẽ không xin phép kiểm duyệt các đĩa nhạc do ông thực hiện. Điều này có nghĩa là những sáng tác của ông hoàn toàn tự do bay bổng không chịu bất cứ ràng buộc nào của bộ Thông Tin Tuyên Truyền nhà nước.

Trong mấy năm qua, kể từ khi Bắc Kinh công khai có những hành vi xâm lăng biển đảo của Việt Nam(1), tác giả Tuấn Khanh đã viết những ca khúc chống Tàu cộng, khơi gợi tình yêu nước, chống ngoại xâm và được giới trẻ trong nước nhiệt liệt hưởng ứng. Điển hình như bài "***Trái Tim Việt Nam***"(2) hiện được google post lên mạng như một tác phẩm tiêu biểu của ông dưới dạng một video link có kèm hình ảnh hàng trăm thanh niên nam nữ quốc nội đang cuồng nhiệt tham dự một cuộc biểu tình chống Trung cộng xâm lăng Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam.

Bản nhạc có những lời ca như

> *"Việt Nam phải vẹn tuyền / Không thẹn cùng tổ tiên… Hãy cất tiếng nói để mãi lưu truyền / Lời thề giữ lấy nước Nam vẹn tuyền… Em có nghe chăng nước non Việt Nam / Rên xiết phân ly trong tay kẻ gian…Nếu có chết ngày nào / Thì cho thấy đất nước tôi Tự Do…"*

Ngoài việc sáng tác nhạc, ông cũng viết nhiều bài mang tính phản biện liên quan tới hiện tình đất nước. Bên cạnh những bài mang nội dung chống bọn bá quyền Bắc Kinh, ông còn viết những bài về thảm họa cá chết hàng loạt ở Vũng Áng, Hà Tĩnh mới đây.

Đánh giá về tính đấu tranh, dư luận trong nước cho rằng nhạc của Tuấn Khanh và cả những bài viết của anh, đã tác hại cho chế độ không kém nhạc Việt Khang. Nhưng sở dĩ nhà nước bắt giam Việt Khang mà không dám động đến ông chỉ vì ảnh hưởng của ông trong cũng như ngoài nước quá lớn. Hà Nội sợ bứt giây động rừng nên đành ngậm miệng. Tương tự như trường hợp cô giáo Trần Thị Lam với bài thơ "Đất nước mình ngộ quá phải không anh?" Không bắt, không trù giập được thì "tha làm phúc"!

Nội dung bài viết mới của Tuấn Khanh

Mở đầu, Tuấn Khanh viết:

"*Trên con đường dài dẫn ra biển Hungtington Beach, Quận Cam, có những khu nhà rất đẹp mà chủ hầu hết là người Việt… Bạn tôi, một người đã sống ở nơi này, gần bằng thời gian của thế hệ người Việt đầu tiên đặt chân đến Mỹ sau tháng 4/1975, nói rằng đó là những khu định cư mới của 'Việt cộng'. Những ngôi nhà đó được mua rất nhanh trong khoảng vài năm gần đây – mỗi căn từ 450.000 cho đến hơn 1 triệu USD, cho thấy có một nguồn ngoại tệ khổng lồ được chuyển ra khỏi nước Việt Nam, để xây dựng một ước mơ thầm kín và khác biệt bên ngoài tổ quốc của mình. Phần lớn những người này đều nói giọng miền Bắc, mới. Họ có một lối diễn đạt thời thượng thật dễ gây ấn tượng.*
Anh bạn tôi, một người làm real estate – môi giới mua bán bất động sản ở Mỹ – kể lại cuộc trò chuyện với một khách hàng như vậy, và được biết nhà được mua ngay bằng tiền mặt, mà người khách dằn giọng "tiền tươi!"

Đường vào t.p. Huntington Beach. Nguồn: www.donovanblatt.com

"Cũng như phần đông bà con tị nạn ở Mỹ, tôi từng nghe rất nhiều tin đồn tương tự về chuyện thời gian gần đây những đại gia trong nước, trong số không thiếu những tay tham nhũng gộc thuộc cơ chế cầm quyền Hà Nội, Sài Gòn đã và đang ồ ạt qua sinh sống và mua những căn nhà cả triệu mỹ kim ở các khu sang trọng tại Sài Gòn Nhỏ thuộc miền nam tiểu bang California, Hoa Kỳ. Tuy nghe vậy nhưng không mấy ai biết rõ thực hư ra sao. Vì thế khi đọc bài viết của tác giả Tuấn Khanh từ quốc nội gửi ra tôi không khỏi ngạc nhiên sửng sốt. Thật ra đây không phải là lần đầu tiên tôi mang cảm giác này. Ngày từ cuối năm 2015, thời gian Bộ Chính Trị đảng cộng sản Việt Nam đang ráo riết chuẩn bị Đại Hội đảng lần thứ 12, tôi đã từng một lần choáng váng khi đọc trên mạng Chân Dung Quyền Lực(i) đưa tin chi tiết kèm theo hình ảnh tiết lộ về sản nghiệp đồ sộ của ông ***Nguyễn Xuân Phúc****, trong đó có những căn biệt thự khang trang, bề thế ở ngay Quận Cam vào thời gian ông ta còn giữ chức phó Thủ tướng dưới trào Nguyễn Tấn Dũng."*

Bài viết của Tuấn Khanh không chỉ nói tới những đại gia Việt Nam ẵm tiền từ trong nước qua tậu biệt thự ở nam California mà còn ở nhiều nơi khác như Texas chẳng hạn. Tác giả cho hay:
"*Không chỉ ở nơi đó, nhiều năm gần đây, cộng đồng Việt Nam ở Texas cũng hay nói với nhau rằng khu Bellaire đang ngày càng nhiều những người chạy khỏi Việt Nam hợp pháp như vậy. Thậm chí, không chỉ xuỳ tiền nhanh để mua nhà – lớp người này rất nhiều tiền – họ mua luôn các cơ sở thương mại. Từ các tiệm nail với giá vài chục ngàn cho đến các siêu thị giá trên chục triệu USD, một thế hệ khác chính kiến, khác tư duy đang len lỏi vào các cộng đồng Việt Nam chống Cộng để mong an cư và sinh tồn. Nơi quần cư cho tiếng Việt, văn hoá Việt không chấp nhận chế độ cộng sản mà tác giả Trầm Tử Thiêng từng gọi là 'một Việt Nam bên ngoài Việt Nam'*".
Tuân Khanh cho biết thêm:
"*Có lẽ vì vậy, mà ở các khu người Việt, biển quảng cáo của các luật sư di trú ngày càng nhiều. Trên đài phát thanh hay truyền hình cũng ra rả các lời mời tư vấn tìm hiểu cách lấy thẻ xanh để được ở lại nước Mỹ."*

Đứng trên lãnh vực kinh doanh, thương mại thuần túy, chẳng ai trách giới luật sư hay các cơ quan truyền thông quảng bá cho những dịch vụ này. Giản dị vì đây thuộc phạm vi nghề nghiệp của họ, là một trong những dịch vụ làm ăn để kiếm sống của giới này. Vả chăng ngoài những tay tham nhũng trong hệ thống cầm quyền đảng và nhà nước CSVN và đông đảo những kẻ thời cơ biết ăn chia với những kẻ quyền thế để làm giầu trên xương máu dân đen rồi tìm đường qua Mỹ, cũng còn có nhiều đồng bào qua định cư tại đây là bà con thân nhân của những người đã bỏ nước đi tị nạn sau cơn hồng thủy 75. Tuy nhiên, nếu nhìn sâu vào đàng sau những hiện tượng khác lạ trong giới làm truyền thông, cách riêng các hệ thống truyền hình đang nở rộ ở nam bắc California, những người còn quan tâm tới thân mệnh quê hương, dân tộc không thể không nhận ra những chỉ dấu cần đặt câu hỏi. Có người nói, cách tốt nhất để phân biệt lập trường chính trị giữa các đài truyền hình, phát thanh là hãy quan sát cách chọn tin, đưa tin, nội dung các chương trình hội luận thời sự và dàn xướng ngôn của mỗi đài là đủ rõ. Trên thực tế có đài chỉ loan tin thế giới và những loại tin "cán chó" ở quốc nội ***mà luôn tránh né những tin được đảng và nhà nước CSVN coi là "nhạy cảm***". Cụ thể trong thời gian gần đây, những đài này không hề đưa tin về những cuộc biểu tình với hàng chục ngàn đồng bào ở Nghệ Tĩnh trương cao khẩu hiệu đòi hỏi nhà cầm quyền phải minh bạch thảm họa cá chết đồng loạt và trục xuất vĩnh viễn Formosa khỏi Vũng Áng. Giới hâm mộ âm nhạc trong cộng đồng cũng than phiền về một trung tâm nọ đã

dùng tiền và những lời hứa hẹn để mua đứt những ca sĩ nổi tiếng từng hát những bản nhạc đấu tranh chống Trung cộng xâm lược và một chính quyền "*hèn với giặc, ác với dân*" từng làm rung động lòng người thưởng ngoạn trong và ngoài nước. Giữa kẻ bị mua và tổ hợp dùng tiền từ đâu đó, âm mưu làm bặt đi những tiếng hát đấu tranh được coi là vưu vật của cộng đồng tị nạn, ai nặng tội hơn đối với những người không chấp nhận CS, mọi người đều đã rõ(ii).

Với những lời lẽ mỉa mai, châm biếm, tác giả Tuấn Khanh đã can đảm, công khai chỉ rõ bộ mặt gian manh, giả danh yêu nước thương nói của những kẻ từng lớn tiếng tuyên bố là "*chống Mỹ cho đến cái lai quần*" là "*đánh cho Mỹ cút, Ngụy nhào*" nhưng ngày nay lại là những kẻ đang tìm đường qua ấn thân trên đất nước kẻ thù và cũng là nơi định cư cả triệu đồng bào một thời bị họ coi là "ngụy" là "tay sai đế quốc Mỹ"!
Bài viết cho hay:
"*Sẽ là một điều chua chát, nếu nhìn lại lịch sử. Dù nước Mỹ vẫn bị gọi là thua trận và bị "đuổi" khỏi Việt Nam theo các văn bản tuyên truyền, nhưng đích đến giờ đây của nhiều quan chức Việt Nam vẫn là nước Mỹ chứ không là đồng minh số một Trung Quốc. Thậm chí các quan chức, giới tư bản đỏ hiện tại của Việt Nam còn bỏ ra rất nhiều tiền để được trụ lại quốc gia thù địch đó, cho họ và cho con cái của họ."*
Nhiều người Việt Nam sống bằng đồng tiền lương thiện ít ỏi của mình tại Mỹ đã ngạc nhiên hỏi rằng "họ là ai, sao giàu vậy". Thật không dễ trả lời…"

Đan cử chứng từ của một người bạn đang sống đời tị nạn ở Mỹ, Tuấn Khanh viết:
"*Anh Mến, một người sống ở Kansas hơn 10 năm, trong một cuộc gặp ngẫu nhiên đã thảng thốt kể rằng ông chứng kiến những người Việt đến Mỹ mua một lúc 2, 3 căn nhà. Thậm chí họ còn luôn đón mua hàng chục chiếc iPhone đời mới nhất để gửi về, so với ông đến nay vẫn còn mắng con khi thấy chúng xài viết chì được phân nửa đã vứt đi."*
Trước câu hỏi ngẩn ngơ, ngỡ ngàng của người bạn tên Mến là "*Việt Nam bây giờ dễ kiếm tiền lắm hả anh*?" tác giả bản nhạc "***Trái Tim Việt Nam***" cảm thấy lúng túng, khó giải thích cho bạn hiểu, dù cả hai đều là người Việt và cùng đang dùng ngôn ngữ mẹ để đối thoại với nhau.

Xác định rằng việc kiếm tiền trong nước không dễ dàng thì lý giải sao cho thông trước bằng chứng ông Mến đã thấy tận mắt là có những người Việt vừa chân ướt chân ráo tới Mỹ đã có thể mua một lúc 2, 3 căn nhà "to đùng" bằng "tiền tươi" không cần phải vay ngân hàng! Nhưng nếu bảo rằng dễ thì biết trả lời với bạn ra sao khi ở Việt Nam ngày nay hàng triệu gia đình dân vẫn đang phải sống dưới mức nghèo khó? Mà bằng cách nào có thể giấu bạn khi hàng ngày gần như mỗi người đều thấy trên mạng hình ảnh những em bé phải giãi nắng dầm mưa được cha mẹ bọc trong bao nylon kéo qua sông suối, hoặc run rẩy bước trên những cây cầu khỉ mong manh, sau đó lê la ngồi học dưới những mái trường dột nát, kể cả những lớp học lộ thiên!

Tác giả viết:
"Thật khó mà giải thích với ông Mến, dù cùng là người nói tiếng Việt với nhau. Vì ngay ở quê hương lúc này, hàng triệu người đang nuốt các bữa ăn công nhân hàng ngày tệ bạc đến mức như công khai bào mòn tuổi xuân của họ. Những vùng quê đói nghèo phải xin gạo trợ cấp mỗi năm, nhưng đầy dẫy các quan lớn vẫn lên nhà cao, tậu xe to và viết các dự án xây tượng đài hàng ngàn tỉ."

Tuy đang sống trên đất nước xa xôi bên kia bờ biển Thái Bình, nhờ tai mắt của bạn bè thân sơ, tác giả Tuấn Khanh vẫn có được những thông tin thật chính xác để nhận biết những gì đang xảy ra bên ngoài đất nước liên hệ tới những con người, những sự việc trong sinh hoạt hàng ngày bên cạnh anh. ông thấy được con số những người bỏ nước qua sống ở Mỹ hiện nay không còn là mấy chục hay một vài trăm… mà hàng ngàn, hàng chục ngàn người. Hiển nhiên nó đã trở thành một cao trào. Trong số những người đi, không chỉ giới hạn những thành phần tạm coi như là làm ăn lương thiện, nay có tiền thấy cần phải rời xa mảnh đất của tổ tiên nhưng bất hạnh đã trở thành hang ổ những cạm bẫy không chỉ đe dọa an sinh mạng sống bản thân mà còn di lụy tới tương lai con cháu họ sau này. Hơn thế, nó còn bao gồm cả những khuôn mặt lớn nhất của chế độ hiện nay, những kẻ thừa mứa tiền bạc, đến lúc phải tìm kế "hạ cánh an toàn". Điều mỉa mai đối với tác giả là nơi "hạ cánh an toàn" của những tay đầu sỏ này không phải là quê hương của ông bạn "bốn tốt" và "mười sáu chữ vàng" Đại Hán mà lại là xứ Cờ Hoa, đất nước của "ba đời Tổng Thống" mà họ từng tuyên bố vung vít đã đánh bại và không giấu diếm thái độ khinh khi, miệt thị!

Từ những thông tin tại chỗ, ông ghi nhận được cả những sinh hoạt từng ngày, từng mùa của những người mới tới. Từ chuyện tìm nơi an ninh, sang trọng để mua nhà lớn nhà nhỏ tới việc chọn trường ốc cho con cháu, dĩ nhiên là trường tốt không chỉ về mặt học vấn mà cả về chuẩn mực luân lý, đạo đức…

Một đoạn trong bài, tác giả Tuấn Khanh ghi lại lời bạn anh:

Cổng trường St. Polycarp ở Stanton. Bảng chỉ dẫn có cả tiếng Việt Nam. Nguồn: Google Maps

"Trường St. Polycarp(3) ở thành phố Stanton, Quận Cam, là một trong những trường tư thục Công giáo mà nhiều gia đình người Việt dù tốn tiền nhưng vẫn hay gửi con vào vì mong chúng học kiến thức, và học được cả đức tin. Thỉnh thoảng, cũng có những gia đình đem con đến và cho con cái làm quen với Jesus thay cho học tin vào một lãnh tụ. Năm ngoái, chiếc xe đỗ trước cửa trường đưa đứa trẻ vào học, có cả ông bà theo để xem nơi học thế nào. Đó là những người vẫn còn mang đậm phong thái cán bộ với quần áo, giày dép vả cả giọng nói. Khi gia đình này bước qua sân trước, vòi nước tự động tưới cây bất ngờ bị hư, nên làm tràn ra một vũng nước. Người phụ nữ lớn tuổi bước qua, càu nhàu "*Thế này là không được. Phải nói nhà trường xem lại coi chứ thế này thì đi hư hết cả giày*". Thấy tôi là người Việt, đang đứng gần ở nơi bán hàng gây quỹ cho trường, nên bà nói luôn, "*Anh có làm ở đây không, ông nên nói với ban giám hiệu*." Đúng là cung cách hành xử của một công dân biết rõ quyền của mình. Có điều là khi đang nắm quyền sinh ở trong nước tuồng như các ông lớn, bà bé này vì vô tình hay hữu ý đều chỉ biết đến quyến nạt nộ dân đen thôi!
Sau khi ghi lại câu chuyện trên đây, thấy chuyện người, Tuấn Khanh nghĩ tới chuyện xảy ra thường xuyên ở quê nhà, ông viết:

"*Tôi nhớ đến Sài Gòn, Hà Nội… nhớ những ngày nước ngập lụt lội đến tận giường. Nhớ đến những mùa nhập học hàng ngàn phụ huynh vật vã, lê lết khắp nơi chạy trường cho con mình, dù phải gửi lót tay. Có lẽ người Việt đã quen sống vất vả và chịu đựng nên mọi thứ quen dần, đến khi tiếp cận với một đời sống tự do và dân chủ, ai cũng hăng hái tìm và thể hiện quyền của mình. Dĩ nhiên vòi nước được sửa ngay sau đó không lâu, mà ban giám hiệu không đổ thừa cho biến đổi khí hậu hay thiếu tiền ngân sách. Gia đình đó khi quay lại hôm sau, chắc sẽ hài lòng và nghĩ mình được tôn trọng, khác với những ngày tháng mà bao nhiêu người dân ở quê hương giận dữ với hiện trạng nhưng thấy mình luôn bị biến thành trò hề. Bài học của cuộc sống đơn giản hiện rõ trên gương mặt của gia đình đó, mà tôi thấy, là sự tự tin và quyền của con người, có thể rất khác khi họ ở Việt Nam, bị cảnh sát giao thông ngoắc xe vào vô cớ, đã vội móc túi tìm vài trăm ngàn để lướt qua nan đề thật nhanh*,"

Nhắc lại câu nói nổi tiếng của nhà văn John Mason và cũng là một nhà hùng biện "You were born an original. Don't die a copy – Bạn được sinh ra như một nguyên bản, xin đừng chết như một phó bản", tác giả Tuấn Khanh đẩy suy tư của ông đi thật xa tít tắp tới bến bờ lịch sử đất nước, giống nòi với "những người muôn năm cũ" và gần gũi như mấy triệu bà con đã liều mình vượt biên vượt biển, coi nhẹ mạng sống tìm đường chạy thoát khỏi nơi có thể làm họ mất bản sắc, cho dẫu đấy là nơi chốn nhau cắt rốn của mình.
Ông viết:
"*Đã có rất nhiều người ra đi, để được thấy mình và con cái của mình được sống như là chính mình, như một nguyên bản. Nhiều năm sau 1975, vẫn có những dòng người ra đi rất xa khỏi quê hương để tìm lại phần nguyên bản của mình…* Lịch sử thế giới chắc sẽ lại phải ghi thêm một chương kỳ lạ. Con người và muông thú lên thuyền ông Noah để gột sạch mình cho một thế giới mới, nhưng người Việt hôm nay lại lặng lẽ lên chiếc thuyền mong cứu chuộc nguyên bản của đời mình, cứu chuộc một cuộc sống đơn giản, thật thà và tự do."
Con người luôn bao dung, giầu tình thương và tinh thần nhân bản nơi Tuấn Khanh đã khiến ông nhận ra không phải chỉ những người từ bao đời nay vốn mang sẵn tính "thiện bẩm sinh" mà ngay cả những kẻ do cảnh ngộ nhất thời bị biến thành máu lạnh, sẵn sang làm điều gian ác nhưng khi đã "buông dao đồ tể" bỏ nơi tăm tối tìm về ánh sáng… cũng chỉ là để tìm lại chính mình.

Nhận định của tác giả trong đoạn văn trên đây khiến tôi nghĩ tới tâm sự của ca sĩ Mỹ Lệ trong một bài viết trên mạng vừa đọc được hôm rồi mang tiêu đề *"Vì sao người Việt Quốc Nội lại đua nhau 'tháo chạy' khỏi thiên đường Cộng Sản?"*

Được biết Mỹ Lệ là một ca sĩ nổi tiếng. Bà có hai con gái ở tuổi lên 10. Vì thương con, lo lắng cho tương lai của con, bà gác sự nghiệp ca hát qua một bên, tìm mọi cách cho con qua Đức du học. Mỹ Lệ tâm sự: *"Là một người mẹ không ai muốn xa con, nhất là khi con mới hơn 10 tuổi. Nhưng, chỉ có cách đó, tôi mới bảo vệ được con mình khỏi bị đầu độc!"* Nói tới từ "đầu độc" ở đây, Mỹ Lệ không chỉ nói theo nghĩa tinh thần, tâm linh hay trí tuệ. Điều này vốn dĩ là mối lo tâm phúc của những người dân phải ép mình sống dưới chế độ cộng sản. Bà muốn nói tới những loại thực phẩm "bẩn" mà từ trên xuống dưới người ta đang toa rập với nhau tiếp tục chế biến, nuôi trồng bằng mọi thứ độc dược giết người để bán ra thị trường. Nó len lỏi vào tủ lạnh, vào xó bếp, trên mâm ăn để giữa người với người, thản nhiên giết nhau tư từ trên đất nước ta hôm nay.

Tinh thần nhân bản và lòng yêu thương của Tuấn Khanh không thể cột chặt ông ở khía cạnh bao dung. Vì thế khi nghĩ tới cảnh hàng hàng lớp lớp người ta chen nhau bỏ nước ra đi cho dù để bảo vệ nguyên bản, ông không khỏi thảng thốt nêu lên câu hỏi: "*Nhưng tại sao chúng ta không thể là nguyên bản ở quê hương mình? Vì sao chúng ta phải sống không là chính mình nơi chôn nhau cắt rốn của mình*?"
Kết thúc, Tuấn Khanh viết:
"*Tôi đang hình dung người đàn ông có xe hơi đắt tiền không bỏ xe giữa con đường ngập nước ở Sài Gòn mà ông ta cùng nhiều con người nữa đang ướt sủng sẽ đi thẳng đến cơ quan nhà nước để hỏi rằng vì sao? Tôi hình dung gia đình Việt Nam di cư đến Mỹ đó sẽ không chất vấn một ban giám hiệu ngoại quốc về của công, mà sẽ cất tiếng nói như vậy trên chính đất nước mình? Một cuộc sống thật và đơn giản – nguyên bản vì sao đang phải bị đánh tráo bằng những phiên bản vô hồn và nhạt nhẽo?*
Chúng ta được dặn dò hãy chỉ nên lo làm ăn, và đừng quan tâm đến chuyện gì khác. Và nhiều người Việt đã mất rất nhiều thời gian để làm được điều đó rồi giật mình nhìn thấy thế giới này không chỉ no đủ là tất cả. Không ít người giàu có, thậm chí quan chức đã dồn tất cả để ra đi và đổi một cuộc sống khác. Thậm chí đó là cuộc sống mà trước đây họ bảo vệ và coi những kẻ từ bỏ, ra đi là thù nghịch.
Cuộc sống đang như vậy. Rất hiện thực. Khi viết một bài trước đây, một bạn trẻ, có khuynh hướng dư luận viên, đã nhắn cho tôi "vậy cứ nghèo đi, nghèo hoài đi". Dĩ nhiên, đó lại là một khái niệm khác, mà nếu hiểu những gì tôi viết ắt bạn trẻ ấy sẽ không nói như vậy. Vì câu hỏi của tôi rất rõ rằng chúng ta – người Việt, đang cố giàu lên và sau đó sẽ là gì?"

Rời màn hình tôi tự hỏi: liệu những lời tâm huyết của người tác giả này có chạm được tới trái tim, khối óc của những con người vô cảm, những kẻ thờ ơ với con người, với vận mạng dân tộc, nhưng tên tay sai chạy cờ, những dư-luận-viên, nhất là những kẻ đang nắm giữ vận mạng đất nước hôm nay?

Nam California cuối tháng 8, 2016

---

(1) Trong lịch sử cận đại, Trung Cộng xâm lăng Việt Nam vào những năm 1974 – hải chiến Hoàng Sa với Hải quân Việt Nam Cộng hoà; 1979 xâm lăng trên đất liền ở các tỉnh vùng viên giới phía bắc nước CHXHCN Việt Nam; 1988 hải chiến Gạc Ma giữa tàu khu trục của Trung Cộng và tàu vận tải của CHXHCN Việt Nam.
(2) Tên của video clip, dài 3 phút, là *"Trái Tim Việt Nam"*, Tuấn Khanh sáng tác và hát, Talamot thực hiện video clip bằng hình ảnh những cuộc biểu tình trong tháng 12, 2007. Video do talamotWEARE1 đưa lên mạng YouTube ngày 23 tháng 12, 2007; có 167.286 lượt xem (tính đến tháng 8, 2016)
(3) Trường St. Polycarp do các linh mục dòng Columban thành lập năm 1959. Từ 1962 đến 1978 ban giảng huấn là nữ tu dòng Tông đồ Thánh thiện. Hiện nay trường có từ lớp 1 đến lớp 8. Khẩu hiệu của trường St. Polycarp là "Mater Mea, Fiducia Mea", "Mẹ tôi, Niềm tin của tôi". "Mẹ" ở đây là bà Maria, mẹ của Jesus Christ. Ngoài 650 USD phí hành chánh mỗi năm cho mỗi học sinh, học phí là 5.600 USD cho mỗi em; gia đình có 2 con theo học sẽ trả 9000 USD; gia đình 3 con hay nhiều hơn con sẽ đóng học phí 11.500 USD. Nguồn: http://www.stpolycarpschool.org/

Học sinh trường St. Polycarp ở Stanton. Nguồn: http://www.stpolycarpschool.org/

Trần Phong Vũ

(i) Theo giới thạo tin trong nước thì trang mạng này là do tay chân Nguyễn Tấn Dũng lập ra nhằm hạ bệ một loạt những khuôn mặt có thể sẽ là khắc tinh của ông ta trong địp Đại Hội đảng CS thứ 12 hồi đâu năm nay, trong số, ngoài Nguyễn Xuân Phúc còn có cả Trần Đại Quang.
(ii) Người viết tự hứa sẽ trở lại vấn đề này trong một bài khác.